

Zwerfafval

Notitie over zwerfafvalbeleid in andere Europese landen

Opgesteld door
Martin van Nieuwenhoven
SenterNovem

Datum April 2006

1 Inleiding

Het Besluit beheer verpakkingen en papier en karton rekent de producenten en importeurs (P/I's) in Nederland verantwoordelijk toe bij het voorkomen van het ontstaan van zwerfafval. In het Algemeen Overleg van de Tweede Kamer op 20 december jl. over verpakkingen heeft de staatssecretaris van VROM het initiatief bij P/I's en de VNG gelegd, om alsnog afspraken te maken over de verdeling van de verantwoordelijkheden en kosten bij de bestrijding van zwerfafval. Hij verwacht van de P/I's een substantiële financiële bijdrage om het zwerfafvalprobleem goed op te lossen.

Op dit moment is nog onduidelijk of de P/I's en de VNG hier samen uitkomen. Het is niet uit te sluiten dat het ministerie van VROM uiteindelijk alsnog zelf een nadere invulling aan de bestrijding van zwerfafval zal moeten geven. Invoering van statiegeld conform § 4 van het Besluit is een optie, maar biedt slechts een gedeeltelijke oplossing voor het zwerfafvalprobleem. Aanvullend kan bijvoorbeeld nieuwe regelgeving nodig zijn om het probleem in z'n totaliteit aan te pakken. Hierop anticiperend, wil het ministerie van VROM weten hoe andere Europese landen met dit vraagstuk zijn omgegaan. Het ministerie heeft SenterNovem verzocht om te onderzoeken waar en op welke wijze wetgeving, producentenverantwoordelijkheid, kostenverdeling en monitoring voor zwerfafval is geregeld en aan te geven welke rol gemeenten en deelstaten of gewesten daarin spelen.

Uit deze notitie blijkt dat met name de brede aanpak van de zwerfafvalproblematiek in Groot-Brittannië en Ierland aanknopingspunten kan bieden voor een eventuele nadere invulling van een zwerfafvalbeleid in Nederland. In het bijzonder geldt dit voor het tweesporenbenadering van Ierland, waar de nationale overheid op sectorniveau met producenten onderhandelt om invulling aan producentenverantwoordelijkheid voor zwerfafval te geven en anderzijds lokale overheden wettelijke bevoegd zijn om bepaalde lokale (uitvoerend en financieel) bedrijven verantwoordelijk te stellen voor de bestrijding van zwerfafval in hun omgeving. Ook heeft Ierland een modern landelijk monitoringsysteem voor zwerfafval opgezet, met zowel een kwantitatieve als kwalitatieve meting. Verder komen in deze notitie bekende en minder bekende zwerfafvalgerelateerde regelingen en overeenkomsten in Duitsland, Zwitserland, Denemarken en Zweden en België/Vlaanderen aan bod.

2 Zwerfafvalbeleid en regelgeving in andere landen

In het algemeen is in de afvalstoffenwetgeving van de hierboven genoemde landen geregeld hoe het afval moet worden aangeboden. Deze wetgeving bevat meestal ook een verbod om 'afval in openbare ruimte buiten de daarvoor beschikbare gestelde voorzieningen achter te laten'. Alleen in Ierland is dit verbod niet in de afvalstoffenwet, maar in een specifieke zwerfafvalwet (Litter Pollution Act (1997) ondergebracht.

Overtreding van het verbod en de daarvoor geldende sancties is in de regel ook in lokale verordeningen uitgewerkt (behalve in Denemarken), maar de handhaving wordt lang niet overal door lokale overheden actief uitgevoerd. Meestal omdat de opbrengsten niet opwegen tegen de handhavingkosten en de afhandeling vaak nog traditioneel via het OM verloopt waardoor de opbrengsten wegvallen. Een uitzondering daarop is Vlaanderen. De OVAM heeft voor Vlaamse gemeenten een model-belasting-reglement opgesteld, waarmee veel gemeenten inmiddels de opruimkosten op een overtreder verhalen. Vanaf 2007 krijgen Vlaamse gemeenten ook de mogelijkheid om administratieve boetes op te leggen, waarvan de inkomsten naar de gemeentekas vloeien. De Duitse deelstaten hebben gezamenlijk een standaardverordening voor het lokale sanctiebeleid opgesteld, waarvan enkele gemeenten met succes gebruik maken (o.a. Frankfurt/Main).

Er zijn twee beleidssporen te onderscheiden waarmee in andere landen gericht de zwerfafvalproblematiek wordt aangepakt:

1. een integrale aanpak van zwerfafval (Groot-Brittannië en Ierland) waarbij in nationale wetgeving het schoonhouden en schoonmaken van de openbare ruimte is geregeld, en

2. een product- en verpakkingsgerichte aanpak van zwerfafval, waarbij bepaalde producenten met nationale regelingen worden verplicht om systemen in te richten of maatregelen te nemen waarmee de aanwezigheid van bepaalde componenten (meestal verpakkingen) in het zwerfafval wordt beperkt (Duitsland, Ierland, Zwitserland, Denemarken, Zweden) of waarbij met bepaalde producenten overeenkomsten zijn gesloten om een financiële bijdrage te leveren aan maatregelen die de hoeveelheid zwerfafval kunnen beperken (Zweden, België en Ierland).

Opmerking: het ene spoor sluit het andere niet uit, zoals bijvoorbeeld Ierland laat zien.

2.1 Integrale aanpak in Groot-Brittannië

De Britse regering heeft de aanpak van zwerfafval landelijk geregeld in de Environmental Protection Act (deel IV- zwerfafval), waarbij lokale overheden de regie krijgen toegewezen en de bevoegdheid hebben om middels een zwerfafvalnormering eigenaren (inclusief de gemeente zelf) van grondstukken te sommeren om hun terreinen voldoende schoon te houden.

De Environmental Protection Act is een kaderwet en regelt:

- de verplichting en bevoegdheid van lokale overheden om de wet te implementeren
- de verplichting voor lokale overheden en andere terreineigenaren -of beheerders om openbare buitenruimte schoon te houden
- de verplichting van de nationale overheid om normen voor het schoonhouden op te stellen
- het recht van lokale overheden en van burgers om handhaving te verlangen zodra de vereiste norm is overschreden
- de sanctiemogelijkheden en -bevoegdheden (lokale handhavers kunnen een 'fixed penalty notice' van £50 uitschrijven (voor kauwgom vanaf april 2006 £75) die als niet binnen 14 dagen is betaald, voor de rechter kan oplopen tot £2500).
- de bevoegdheid van de nationale overheid om openbare ruimtes in privaat bezit/beheer onder de wet te plaatsen
- de verplichting voor lokale overheden om het terughalen van winkelwagentjes te regelen

De Britse wetgeving geeft geen definitie van zwerfafval, maar uit jurisprudentie blijkt dat het begrip zwerfafval breed geïnterpreteerd mag worden. Illegale dumping valt er ook onder.

In de 'Code of Practice on Litter and Refuse' heeft de Britse overheid de uitvoering en normstelling verder uitgewerkt. Deze Code regelt per gebiedstype (woon/winkelgebieden, stranden, wegen, scholen, spoorwegterreinen, waterwegen) hoe schoon het moet zijn (er zijn 4 schoonheidsgraden op basis van afbeeldingen) en regelt ook binnen welke termijnen een schoonmaakactie moet plaatsvinden. Deze termijn is korter naarmate de geregistreeerde overschrijding van de vereiste schoonheidsgraad groter is.

2.2 Integrale aanpak in Ierland

De Ierse overheid heeft in de Litter Pollution Act (1997) de aanpak van zwerfafval uitvoerig vastgelegd. Deze wet geeft lokale overheden de bevoegdheid om eigenaren van terreinen en om bepaalde bedrijven verantwoordelijk te stellen voor het zwerfafval, voor zover dit uit de bedrijfsactiviteit voortvloeit. Bedrijven kunnen deze verantwoordelijk ook afkopen en overdragen aan lokale overheden, waarvan overigens weinig gebruik wordt gemaakt. Lokale overheden passen dit ook niet veel toe, maar gebruiken hun wettelijke bevoegdheid liever als drukmiddel om bedrijven te activeren tot het nemen van maatregelen die preventief werken en om bedrijven zelf het opruimen te laten organiseren. Organisatoren van grote evenementen kopen de schoonmaakplicht wel regelmatig af. Naast lokale onderhandelingen tussen bedrijven en gemeenten, voert de Ierse regering op sectorniveau onderhandelingen met producenten om deze te bewegen meer actief te worden bij de bestrijding van zwerfafval. Dit is een onderdeel van het Litter Action Plan dat de Ierse regering in 2001 heeft gepresenteerd om de uitvoering van de Litter Pollution Act nationaal te ondersteunen. De Ierse overheid evalueert zelf de implementatie van het Litter Action Plan.

De Litter Pollution Act regelt:

- de verplichting en bevoegdheid van lokale overheden om de wet te implementeren

- de verplichting voor personen en bedrijven om zwerfafval te voorkomen
- de verplichting voor lokale overheden om de daarvoor noodzakelijke maatregelen te treffen en voor de benodigde voorlichting en communicatie te zorgen
- de verplichting voor lokale overheden om ieder drie jaar in samenspraak met lokale groeperingen een zwerfafvalbeheersplan op te stellen en de verplichting om jaarlijks een uitvoeringsrapportage op te stellen
- het verbod om afval verkeerd aan te bieden of ergens in de openbare ruimte achter te laten
- verbod om zonder toestemming reclame of posters aan te brengen op gebouwen of voertuigen en de bevoegdheid van lokale overheden om posters en reclame te verwijderen of de verspreiding van reclamemateriaal te reguleren of te verbieden ten einde het risico van zwerfafval te verminderen
- de verplichting voor lokale overheden en andere terreineigenaren -of beheerders om openbare ruimtes of andere plaatsen die vanaf openbare ruimtes zichtbaar zijn schoon te houden
- de verplichting voor land- en huiseigenaren om aangrenzende voetpaden en groenstroken schoon te houden
- de verplichting voor lokale overheden om openbare wegen schoon te houden
- de bevoegdheid van lokale overheden om bepaalde bedrijven (o.a. kiosken, verkooppunten van etenswaren en dranken, benzinestations, theaters, amusementsbedrijven, sportinrichtingen, banken met betaalautomaten, boekmakers, vervoersbedrijven, parkeerbedrijven, winkelcentra, markten, campings, onderwijsinstellingen) aan te wijzen en te verplichten tot het nemen van preventiemaatregelen en tot het opruimen van zwerfafval die met de bedrijfsactiviteit samenhangt in een straal van maximaal 100 meter daaromheen, dan wel deze bedrijven de mogelijkheid te beïden de lokale overheid met een financiële bijdrage voor de gemaakte opruimkosten te compenseren indien de lokale overheid daarvoor de verantwoordelijkheid overneemt
- de bevoegdheid van lokale overheden om organisatoren van evenementen te verplichten tot het nemen van preventiemaatregelen en tot het opruimen van zwerfafval die met het evenement samenhangen, dan wel de organisator de mogelijkheid te beïden de lokale overheid met een financiële bijdrage voor de gemaakte opruimkosten te compenseren indien de lokale overheid daarvoor de verantwoordelijkheid overneemt
- de verplichting voor mobiele inrichtingen waar etenswaren worden verkocht om in een straal van maximaal 100 meter daaromheen zwerfafval met de verkoop samenhang te verwijderen
- het recht van lokale overheden om een eigenaar aan te manen om binnen een daarbij aangegeven termijn van maximaal 3 weken zwerfafval op te ruimen
- sanctiemogelijkheden en bevoegdheden voor lokale overheden en de nationale politie (een overtreding kost € 125, die voor de rechter kan oplopen tot €1900) en mogelijkheden voor lokale overheden om op overtreders de opruimkosten te verhalen (Sinds de inwerkingtreding van de wet in 1997 is de lokale handhaving aanmerkelijk toegenomen. In de periode 1997-2002 stegen de lokale uitgaven voor zwerfafvalinspecteurs van 25 naar 60 miljoen euro, steeg het aantal boetes van ruim 3000 naar 27.000 en het aantal zaken voor de rechter van 330 naar meer dan 1800 per jaar. De Ierse regering heeft al laten weten, dat de maximale boetes en straffen verder omhoog gaan)
- immuniteit voor lokale overheden en ander overheidspersoneel bij uitvoering van deze wet
- de verplichting voor hondenbezitters om hondenpoep direct te verwijderen, uitgezonderd blinden die een blindengeleidehond gebruiken.

De Ierse wetgeving geeft een brede definitie van zwerfafval, waar ook hondenpoep en illegale dumpingen onder vallen.

Lokale overheden kunnen de effecten van de uitvoering van hun zwerfafvalbeheersplannen meten met behulp van nationaal monitoringsysteem dat de Ierse regering heeft laten ontwikkelen.

2.3 Product- en verpakingsgerichte regelingen en overeenkomsten

Ierland heeft in 2003 een heffing op plastic boodschappentasjes ingevoerd. Met een heffing van € 0,15 per tasje nam het gebruik direct met 94% af, waardoor ook de vervuiling met tasjes in de omgeving van winkels sterk is afgenomen. De laatste drie jaar is het gebruik weer gestegen van 20 naar 28 tasjes per persoon per jaar. Ook het Franse parlement heeft in 2006 ingestemd met een heffing op plastic boodschappentasjes. De heffing nog niet operationeel omdat het tarief nog met een aanvullende verordening moet worden vastgesteld. Het effect van deze heffing kan uitblijven als

er een uitzondering geldt voor alternatieve boodschappentasjes, zoals op Malta waar de eigen plastic tasjes werden vervangen door geïmporteerde biologisch afbreekbare tasjes zonde dat het gebruik ervan afnam.

Kauwgom is weliswaar minder opvallend, maar bij het opruimen een relatief grote kostenpost. Lokale overheden dringen bij de Ierse en Britse regering aan op het invoeren van een heffing op kauwgom om de hoge opruimkosten (4 x de verkoopprijs) te dekken. Noch de Britse noch de Ierse overheid heeft hieraan gehoor gegeven. De Ierse regering stuurt liever aan op overeenkomsten waarin producenten zelf bijdragen aan het oplossen van zwerfafval van hun producten c.q. verpakkingen daarvan. De lokale Ierse overheden dreigden winkels de verkoop van kauwgom te verbieden, in navolging van de succesvolle maatregel om op luchthaven de verkoop te verbieden, maar juridisch is dit volgens de Ierse overheid niet mogelijk.

Een landelijk rookverbod in Ierland voor pubs en openbare gelegenheden en een rookverbod op treinstations in Duitsland is veelal gekoppeld aan de inrichting van speciale rookplekken, waardoor de verspreiding van sigarettenpeuken in de omgeving afneemt. Door concentratie kunnen sigarettenpeuken tegen lagere kosten worden opgeruimd.

Met verplichte statiegeldsystemen op drankenverpakkingen in Duitsland en de Scandinavische landen worden producenten verplicht om systemen in te richten waardoor consumenten het grootste deel van de gebruikte drankenverpakkingen na gebruik weer inleveren. Drankenverpakkingen waar statiegeld op zit worden weinig in het zwerfafval aangetroffen, tenzij het statiegeld laag is of de terugnamevoorzieningen onvoldoende beschikbaar zijn (zoals de afgelopen jaren in Duitsland).

Heffingen op het gebruik van eenmalige drankenverpakkingen (PET-flessen en blikjes) wordt toegepast in Denemarken en België (en ook in Finland en Noorwegen). Van een heffing gaat geen preventieve uitwerking op zwerfafval uit. Wel als daar een statiegeldsysteem aan gekoppeld is, zoals in de Scandinavische landen.

Britse bedrijven, die fast-food producten verkopen, kunnen sinds eind 2004 met een gemeenten een overeenkomst sluiten om het zwerfafval als gevolg daarvan te beperken ('Voluntary Code of practice for local partnerships').

In Ierland heeft MacDonald 'litter patrols' ingevoerd, die voortdurend al het zwerfafval ook buiten de 100 meterstraal voor eigen rekening opruimen.

In België is de aanpak van de zwerfvuilproblematiek niet in de Samenwerkingsovereenkomst voor verpakkingen opgenomen. Wel wordt nagegaan of dit in de toekomstige tekst van de overeenkomst mogelijk is. In het Erkenningsbesluit voor FostPlus is op uitvoeringsniveau overeengekomen dat producenten aan anti-zwerfafvalprojecten op lokaal, provinciaal en gewestelijk niveau meewerken en hiervoor middelen beschikbaar stellen en daarnaast gemeenten en intergemeentelijke samenwerkingsverbanden financieel ondersteunen bij het schoonhouden van de directe omgeving van glasbakken.

De producenten van verpakte verbruiksgoederen die door de OVAM zijn aangeduid als goederen die vaak terug te vinden zijn in het zwerfvuil, moeten voor 1 januari 2005 een beheersplan hebben opgesteld en acties ondernemen om de aanwezigheid van hun verpakkingen in het zwerfvuil tegen te gaan (zie Vlarae art5.5.10). Het beheersplan handelt specifiek over mogelijke sensibiliseringsmaatregelen om een gedragsverandering te bekomen. Het beheersplan en een rapport van de acties worden ingediend bij OVAM.

Opmerking: bij de hierboven vermelde regelingen is het mogelijk dat deze primair een ander doel dienen, zoals beperking van milieubelasting (bijvoorbeeld statiegeld op dranken-verpakkingen) of bescherming van de volksgezondheid (bijvoorbeeld rookverbod), maar waarvan de uitvoering tevens een gunstige uitwerking heeft op het terugdringen van de hoeveelheid zwerfafval.

3 Financiering van zwerfafvalkosten

3.1 Kosten

De veeg- en opruimkosten voor lokale overheden worden in de Groot-Brittannië geschat op £ 500 miljoen (tendens over de afgelopen 6 jaar: stijgend) waarvan £ 100-150 miljoen voor opruimen van zwerfafval. In Zwitserland bedragen de gemeentelijke veeg- en opruimkosten jaarlijks 500 miljoen Zwitserse frank (tendens: stijgend), waarvan 100 miljoen worden toegeschreven aan het opruimen van zwerfafval. Voor de overige landen is hierover geen informatie bekend.

3.2 Kostendragers

In alle onderzochte landen betalen de lokale overheden altijd de kosten voor het opruimen van zwerfafval. Voor het opruimen van zwerfafval langs buitenwegen zijn in de regel de regionale (gewesten, deelstaten) of nationale overheden verantwoordelijk. Een uitzondering daarop vormen Groot-Brittannië en Vlaanderen, waar gemeenten ook hiervoor de kosten dragen.

In Duitsland betalen burgers de gemeentelijke opruimkosten voor zwerfafval via de afvalstoffenheffing (net als in Nederland). In de overige landen dekken gemeenten de opruimkosten met inkomsten uit lokale algemene belastingen, waarbij bedrijven en burgers dan samen de kosten voor het opruimen van zwerfafval dragen. Daarbij is niet bekend hoe de lasten verdeeld zijn.

Producenten dragen in de regel niet bij aan opruimkosten. Alleen in Zweden en België betalen producenten van verpakte producten via de verwijderingsbijdrage aan de uitvoeringsorganisaties een bijdrage voor het opruimen van afval rond inzamelpunten van verpakkingsafval. In Zweden wordt per jaar en per locatie € 300 betaald voor het schoonhouden van de directe omgeving van brengpunten (glasbakken, papiercontainers etc.). In België is dit € 25 per jaar per glasbak. Of het hierbij om een substantiële bijdrage op de totale opruimkosten gaat, is niet te beoordelen omdat in beide landen de totale opruimkosten voor zwerfafval niet bekend zijn.

De Ierse regering heeft onlangs wel een overeenkomst met de producenten gesloten om een driejarig programma tegen kauwgom in het zwerfafval met € 7 miljoen (!) financieel te ondersteunen.

In enkele Britse gemeenten dragen lokale bedrijven bij aan de opruimkosten via een specifiek lokale doelheffing voor bedrijven om hun directe omgeving klantvriendelijk te houden.

In de overige landen is er geen of slechts een marginale bijdrage van producenten aan zwerfafvalkosten en meestal blijft dit beperkt tot ondersteuning van campagneorganisaties als Encams, 'Keep Sweden Tidy', 'Aktion saubere Landschaft'. In Groot-Brittannië financieren producenten van kauwgom landelijke campagnes tegen het wegwerpen van kauwgom.

De Vlaamse, Britse en Ierse overheid subsidieert lokale overheden voor acties en campagnes tegen zwerfafval. In Vlaanderen is dit onderdeel van de milieuconvenanten. De Britse overheid heeft onlangs besloten om 15 gemeenten financieel te steunen bij de bestrijding van kauwgom in het zwerfafval.

4 Monitoring van zwerfafval

Ierland, Groot-Brittannië en België/Vlaanderen hebben een zwerfafvalmonitoringsysteem opgezet, dat in beginsel door iedere gemeente (op vrijwillige basis) als lokaal monitoringsysteem kan worden gebruikt. In de overige landen wordt zwerfafval niet of slechts incidenteel op samenstelling gemeten. Op basis van gemeentelijke rapportages brengen Ierland en Groot-Brittannië jaarlijks een landelijk monitoringrapport uit.

Iers monitoringsysteem

De monitoring wordt sinds 2003 uitgevoerd door lokale overheden. Het Ierse systeem bevat een kwalitatieve en kwantitatieve meting. Kwalitatief wordt gebruik gemaakt van een indexering met 5

schoonheidsgraden (op foto's vastgelegd) om de mate van zwerfafvalvervuiling op 16 verschillende locatietypen te meten. Kwantitatief worden tellingen uitgevoerd van 58 verschillende componenten (ingedeeld in 8 categorieën) in het zwerfafval op de verschillende locatietypen.

Hiermee verkrijgen lokale overheden informatie over:

- de mate van zwerfafvalvervuiling en negatieve gevolgen daarvan per locatie
- de componenten, de bronnen en oorzaken van zwerfafval per locatie
- de veranderingen in de hoeveelheden per locatie per tijdsperiode
- de locatie van hotspots

Ter ondersteuning van de monitoring, dataverwerking en handhaving door lokale overheden heeft de Local Government Computer Board (LGCSB) een softwareprogramma ontwikkeld (Litter Geographical Information System (GIS)), waarmee gemeenten de zwerfafvalsituatie kunnen registreren en volgen. Het systeem kan naast de monitoringinformatie ook gevoed worden met:

- de locatie van alle afvalbakken
- schoonmaakroutes en controleroutes van zwerfafvalinspecteurs
- terreinen waarvan eigenaren eerder in overtreding zijn geweest en/of vervolgd zijn
- de locatie van gebieden die onder het zwerfafvalbeheer vallen
- de locaties van plaatsen waar veel zwerfafval ontstaat

Het aantal meetpunten bepalen de lokale overheden zelf. Maar de locaties moeten voor 40% bestaan uit hot-spots, voor 40% uit random spots die met het GIS zijn geselecteerd en voor 20% door de lokale overheid zelf geselecteerde plekken. Bij een evaluatie van dit systeem in 2003 door het Ierse Monitoringinstituut bleek dat lokale overheden uniform de monitoring uitvoeren en hiermee ook goed kunnen benchmarken. In 2004 hebben 58 van de 90 lokale overheden een kwantitatieve en 48 een kwalitatieve monitoring uitgevoerd.

Brits monitoringsysteem

Sinds 2001 voeren Engelse lokale overheden een kwalitatieve monitoring van zwerfafval uit. Deze monitoring van zwerfafval is een onderdeel van de bredere monitoring van de kwaliteit van de lokale leefomgeving (Local Environmental Quality Survey of England). De zwerfafvalmeting gaat uit van 12 locatietypes en een indexering met 4 schoonheidsgraden, gekoppeld aan de normering in de Code of Practice on Litter and Refuse. Door de 54 lokale overheden wordt het zwerfafval op in totaal meer dan 12.000 locaties fotografisch vastgelegd.

Vlaams monitoringsysteem

Vlaanderen heeft in het voorjaar van 2005 voor het eerst een kwalitatieve zwerfafvalanalyse uitgevoerd en hoopt aan de hand van deze meetmethode een gedetailleerd beeld te krijgen van de hoeveelheid en de samenstelling van het zwerfvuil dat aanwezig was op de geselecteerde locatietypes en daaruit tenminste indicatief af te kunnen leiden hoeveel zwerfvuil op jaarbasis op het Vlaamse grondgebied terecht komt. Dumpingen worden niet meegenomen.

Er zijn 34 verschillende locatietypes benoemd, die relatief vaak met zwerfvuil bezaaid liggen. In de eerste meting zijn 18 locatietypen gemeten, de overige 16 locaties volgen in een meting in 2006. Per type zijn 24 representatieve locaties geografisch gespreid over Vlaanderen geselecteerd, rekening houdend met stedelijke en landelijke omgeving. Uit een voorafgaand onderzoek (Universiteit van Gent) werd geconcludeerd dat het statistisch verantwoord is om op basis van de resultaten van 816 locaties een betrouwbare uitspraak (95%) te doen over het zwerfvuil voor het gehele gewest Vlaanderen.

Per locatie is het aanwezige zwerfafval per fractie (en onderverdeeld in componenten) geteld en gewogen. De resultaten zijn op materiaalsoort en op verpakking en niet-verpakkingen gepresenteerd.